

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. M.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2019 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 25 lutego 2019 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 26 października 2018 r., kasację wniósł obrońca skazanego K. M., w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 5 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zauważyć należy, że możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia. Przy decydowaniu o wstrzymaniu wykonania orzeczenia istotna jest ranga zarzutu kasacyjnego i wysoki stopień jego uprawdopodobnienia. Sąd wypowiedający się w kwestii zastosowania instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k. musi powziąć przekonanie, że uwzględnienie kasacji i wywiedzionych w niej zarzutów jest realne. Dodatkowo zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi

i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego.

Obrońca skazanego w tej sprawie owych wyjątkowych okoliczności nie przedstawił. Sama bowiem subiektywna ocena co do „zasadności wniesionej kasacji” i uniewinnienia skazanego oraz wątpliwości związanych ze stosowaniem przepisów ustawy o grach hazardowych, nie może być podstawą wstrzymania wykonania orzeczenia. Pomijając już fakt, że zasadność zarzutów postawionych w kasacji, bynajmniej nie jest oczywista i ich ocena będzie należała do Sądu Najwyższego merytorycznie rozpoznającego sprawę, to powyżej cytowane twierdzenia, są również wyrazem niczym nieumotywowanego przekonania obrońcy o zasadności sformułowanych przez niego zarzutów kasacyjnych i jako takie nie uzasadniają wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Również argument, iż „niniejsza sprawa nie jest odosobniona, albowiem w chwili obecnej toczą się setki postępowań z analogicznym stanem faktycznym i prawnym oraz wątpliwościami z nimi związanymi” nie przemawia za uwzględnieniem wniosku obrońcy skazanego.

Nie przesądzając zatem ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.